

Hayal Gücünün İzinde

MUSTAFA ÖZTÜRK
ÇİZER: SERDAR TURALI

1. Bölüm

Güneşin dünyayı selamladığı, bulutların kuşlarla dans ettiği bir günde okula yürüyerek gidiyorum.

Bu şekilde havalı cümlelerin yazılı olduğu bir kitap yazmak istiyorum. Sanki çok şey istiyorum. Yürürken kulaklarımda öğretmenimin sesi yankılanıyor.

“Yol uzun, bu yola çıkmak istediğine eminsen önce hazır olman gerek.”

Acaba öğretmenim ne demek istedi? Bütün yolu kafamı kurcalayan bu soruyla geçirdim. Yazar olmak istiyordum. Yazar olmak için bir öğrenci ilk ne yaparsa ben de onu yaptım. Öğretmenimin

yanına gidip ondan yardım istedim. Peki, o ne yaptı? Kafamı daha da karıştırdı. Oysa yardımsever bir öğretmenim vardı. Bütün öğrencilerini sever, onların hayallerine ulaşması için yardım ederdi. Benim hayalim de buydu işte; yazar olmak.

Hayallerimden bahsettim ama kendimi tanıtmayı unuttum. **Ben Ömer. İlkokul öğrencisiyim. Benim hikâyem okulumuza bir yazarın gelmesiyle başladı.** Kitaplarını okuduğum yazarın, okula gelmesi o kadar güzel bir şeydi ki... Nasıl heyecanlandım anlatamam. Daha önce bir yazarla tanışmamıştım hiç. Nasıl biri olduğunu çok merak ediyordum

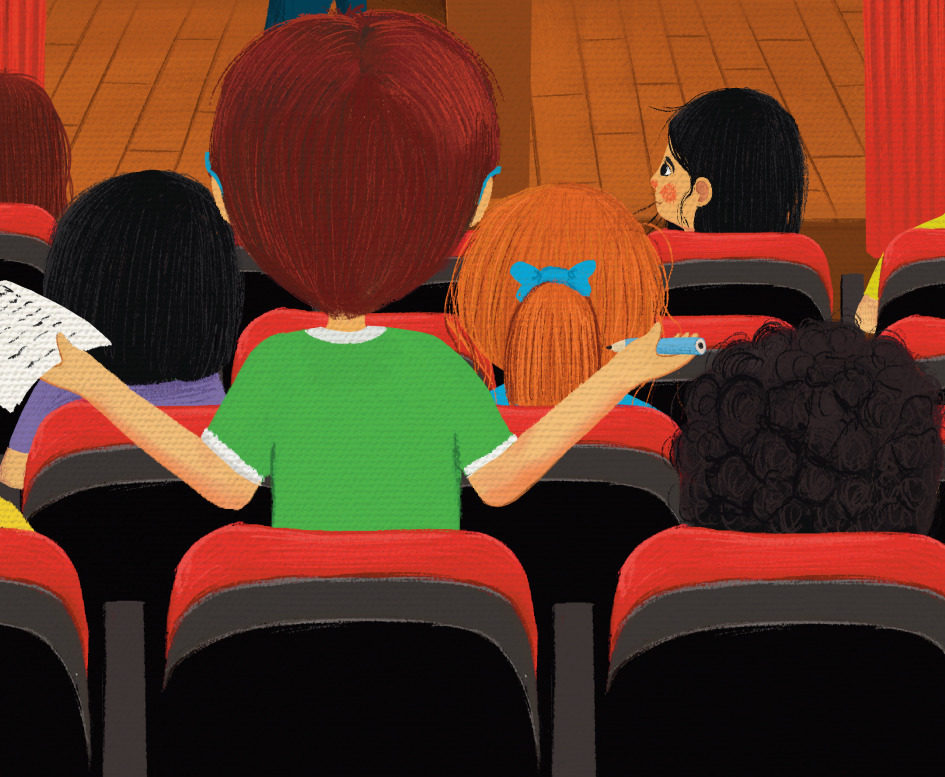

Yazarla tanışmadan bir gün önce onun nasıl biri olabileceğine dair hayaller kurdum. **Acaba bu yazarın beş kolu mu vardı? Bunca kitabı nasıl yazabiliyordu? Hiç uyumuyor muydu yoksa? Süper kahraman filan olabilir miydi?** Kesin diğer insanlardan daha farklı özelliklere sahipti. Yoksa herkes yazar olabilirdi sonuçta, değil mi?

Kafamda bunun gibi yüzlerce soru vardı.

YAZAR
BULUŞMASI

Sorularımın cevaplarını öğrenmenin tek yolu, yazarı beklemektir. Uzun ve heyecanlı bir bekleme sonrası yazar, okulumuzun konferans salonuna giriş yaptı. Kendisi için hazırlanan kürsüye geçti. Bize gülümsedi, gözlerimizin içine baktı ve konuşmaya başladı.

- Herkese merhaba, ben yazar Mustafa Öztürk. Bugün sizinle kitaplarım üzerine harika bir etkinlik ve söyleşi yapacağız. **Hazır mısınız?**

Hepimiz heyecanlı **"Eveeeeeet!"** diye bağırдық. Yazar, konuşmaya başlar başlamaz sorularımın cevap bulmaya başlamıştı bile. Öncelikle ses tonu ve hitabeti o kadar iyiydi ki... **Sorularıyla bizi düşünmeye sevk ediyor ve etkinliğin her dakikasının keyifli geçmesini sağlıyordu.** Arkadaşlarım drama etkinliğinde yer almak için birbiriyle yarışmaya başladı. Parmak kaldırırken kolları yerinden çıkacaktı neredeyse!

Sahnedeyken yazarı iyice inceledim. Herkes gibi iki kolu vardı. Benim hayalimdeki yazar, on dört kolluydu oysa. Aynı anda birden fazla kitap yazıyor sanıyordum. Vücudunun diğer kısımları da benimkiyle aynıydı: Bir burun, bir ağız, iki kulak...

Gözleri de gayet sağlıklıydı, uykulu bir hâli yoktu.
Bizim gibi bir insandı.

Kafamda **"Olam"aaaAZ!"** sesleri yankı-
lanıyordu. Çok sevdiğiniz bir şeyi kaybettiğinizde
bağırırsınız ve karşığı dağlarda yankılanır ya ses.
İşte o ses misali bir yankılanma vardı kafamın
içinde. Yazar, nasıl bizim gibi sıradan bir insan ola-
bilirdi ki? Bizden farklı biri değilse bunca kitabı
nasıl yazdı?

O zaman herkesin yazar olması gerekirdi. "Demek kimse fark etmedi bu işin kolay olduğunu." diye düşünerek gizli bir hazine bulmuş gibi etrafıma bakındım.

"İşte sana fırsat, Ömer." dedim kendi kendime. **"Hemen yazar olmalı ve okul okul dolaşırken bu işin ne kadar basit ve eğlenceli olduğunu herkese göstermelisin."**

Hem belli mi olurdu? Bizim okul bile özel davet gönderebilir ve sahneye çıkıp kitabımı anlatmamı isteyebilirdi.

Bu sırada etkinlik bitti, imza almak için sıraya girdik. Artık kitaplarım yazar imzalı olacaktı. İmza sırası bendeyken yazar bana dönerek yanağımdan makas aldı. Beni çok sevdi besbelli. Başka hiçbir arkadaşımın yanağından makas almadığına göre o da bende bir yazar ışığı olduğunu anladı sanırım.

"Ee, yazar olursam sonuçta meslektaş olacağız. Doğru yere yatırım yapıyor bu yazar. Akıllıymış." dedim kendi kendime.

Yazarın samimi davranışlarından cesaret alarak onunla sohbet etmeye başladım. Benim yaşlarımdayken başlamış yazmaya. Yazmak hiç

zor gelmemiş ona. Çok kitap okurmuş. Kalem ve kâğıdı çok sever, kitaplarının ilk taslaklarını deftere yazarmış. Yazardan aldığım tüyoları maddeler hâline getirdim.

1. Çok kitap okunacak.
2. Kitabın ilk taslakları deftere not alınacak.
3. Yazmak asla zor gelmeyecek.

Şimdi sıra ne yazacağıma gelmişti. Acaba yazarlar konuyu nereden buluyorlardı? Ben ne yazmalıydım? Konu üzerine düşündüm ancak bulamadım. Son çare olarak öğretmenimden ufak bir yardım almaya karar verdim. Hem benim öğretmenim, dünyanın en iyi ve en yardımsever öğretmeni idi. Bana tabii ki yardımcı olurdu. Bu iş aklıma yatmıştı.

Yazarın söyleşide bolca bahsettiği ilham denilen şey de gelir ve bana ilham verirse yazar oldum demektir. Sonra kitabım basılır ve okullara gidip **ilham verici** konuşmalar yapardım. Bu yazarlık da çok kolaymış. Zekâm sayesinde kolay yoldan yazar olacağım. Belki sonra sevdiğim arkadaşlarıma da yazar olmanın sırlarını anlatırım. Evet evet, **hadi iş başına.**

2. Bölüm

Ertesi gün servisle okula gittim. Yol boyunca aklımda yazarlık meselesi vardı. Öğretmenimle görüşüp onu planımdan haberdar etmeliydim. Eğer fikir alırsam planın kalan kısmını kolaylıkla uygulayabilecektim. Öğretmenim sınıfa girince hemen söylemek istedim. Ancak sonrasında, tenefüste sakın bir yerdeyken anlatmak daha iyi olur diye düşündüm. Derse yerimde oturamıyordum. Heyecandan ayaklarım titriyor, bu titreme sıramı sarsıyordu. Sıra arkadaşım Yalçın dayanamayıp fısıltıyla sordu:

- Ömer, iyi misin?

Şimdi ne denirdi ki bu soruya? "İyiyim." desem iyi olmadığım her hâlimden belliydi. "İyi değilim." desem neler olduğunu açıklamam gerekecekti.

- Biraz heyecanlıyım. Merak etme, birazdan geçer, dedim.

Yalçın ısrarcı olmadı. Sonunda beklediğim an gelmişti. Zil çaldı. Öğretmenim sınıftan çıkınca şimşek hızıyla arkasından gittim. Öğretmenimi durdurup ona heyecanla durumunu anlattım.

Öğretmenim:

- Ömerciğim, bu senin kitabın. Bu se-
beple konuya senin karar vermen gerek,

diye karşılık verince bütün planım ilk aşamadan bozuldu.

Bu işin bir çaresi olmalıydı, ısrarcı davranmaya karar verdim. Öğretmenime ne kadar azimli olduğumu hissettirmeliydim. İstese konuyu şıp diye bulurdu. Hem yardımsever değil miydi benim öğretmenim. Ne olurdu yani yardım etseydi?

Yeni planım için dördüncü derse kadar bekledim. Öğretmenim sınıfa girdi ve sandalyesine oturdu. Hemen yanına gidip ona sevdiği kitaptan